

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 74/07-20

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 24. mája 2007 predbežne prerokoval sťažnosť JUDr. B. O., B., zastúpeného advokátom Mgr. B. D., B., vo veci namietaného porušenia jeho základného práva nebyť odňatý zákonnému sudcovi podľa čl. 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 prvej vety Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v konaní vedenom Špeciálnym súdom Pezinok pod sp. zn. PK-1 Tš 23/2005 vykonávaním úkonov hlavného pojednávania a nerozhodnutím o námietke vecnej príslušnosti a v konaní vedenom Najvyšším súdom Slovenskej republiky pod sp. zn. 4 To 101/2004 nerozhodnutím o sťažnosti prokurátora podanej v prospech JUDr. B. O. proti výroku v I. bode uznesenia Krajského súdu v Prešove sp. zn. 1 T 6/04 zo 14. októbra 2004 o postúpení veci na prerokovanie Špeciálnemu súdu Pezinok ako súdu vecne príslušnému a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť JUDr. B. O. o d m i e t a ako oneskorene podanú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 12. apríla 2007 doručená sťažnosť JUDr. B. O., B. (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátom Mgr. B. D., B., vo veci namietaného porušenia základného práva nebyť odňatý zákonnému sudcovi podľa čl. 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 prvej vety Dohovoru o ochrane ľudských práv

a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) v konaní vedenom Špeciálnym súdom Pezinok (ďalej len „špeciálny súd“) pod sp. zn. PK-1 Tš 23/2005 vykonávaním úkonov hlavného pojednávania a nerozhodnutím o námietke vecnej príslušnosti a v konaní vedenom Najvyšším súdom Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) pod sp. zn. 4 To 101/2004 nerozhodnutím o sťažnosti prokurátora podanej v prospech sťažovateľa proti výroku v I. bode uznesenia Krajského súdu v Prešove (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 1 T 6/04 zo 14. októbra 2004 o postúpení veci na prerokovanie špeciálnemu súdu ako súdu vecne príslušnému.

Zo sťažnosti vyplýva, že prokurátor Krajskej prokuratúry v Trenčíne (ďalej len „prokurátor“) 8. septembra 2004 podal na sťažovateľa obžalobu krajskému súdu pre trestný čin sprenevery podľa § 248 ods. 1, ods. 4 písm. b) a ods. 5 Trestného zákona účinného do 31. decembra 2005 (ďalej len „Trestný zákon“) a pre trestný čin legalizácie príjmu z trestnej činnosti podľa § 252 ods. 1 písm. a), ods. 3 a ods. 5 Trestného zákona na skutkovom základe popísanom v 1. bode obžaloby. Predmetná obžaloba smerovala aj voči iným osobám a aj pre ďalšie skutky a trestné činy. Podaním obžaloby krajskému súdu bola založená jej vecná a miestna príslušnosť. Krajský súd uznesením sp. zn. 1 T 6/04 zo 14. októbra 2004 v I. bode výrokovej časti uznesenia postúpil trestnú vec na prejednanie špeciálnemu súdu ako súdu vecne príslušnému s odôvodnením, že skutky v bodoch 1 a 2 obžaloby, ktoré spolu úzko súvisia, vykazujú popri ich právnej kvalifikácii uvedenej v obžalobe v jednočinnom súbehu aj znaky skutkovej podstaty trestného činu založenia, zosnovania a podporovania zločineckej skupiny a teroristickej skupiny podľa § 185a ods. 1 Trestného zákona, ktorá spadá do vecnej príslušnosti špeciálneho súdu. V II. bode výrokovej časti uznesenia rozhodol o trvaní väzby obžalovaných, čo však nie je predmetom tejto sťažnosti. Proti I. bodu uznesenia krajského súdu podal prokurátor sťažnosť v prospech obžalovaných (a teda aj v prospech sťažovateľa), domáhal sa zrušenia I. bodu výroku uznesenia s tým, že trestná vec nepatrí do vecnej príslušnosti špeciálneho súdu, pretože predmetné skutky nie je možné právne kvalifikovať ako trestný čin podľa § 185a Trestného zákona. V ďalej časti sťažnosti sa prokurátor domáhal aj zmeny v II. bode výroku uznesenia. Sťažovateľ sa s dôvodmi sťažnosti prokurátora v plnej miere stotožňuje. O tejto sťažnosti, ako aj o sťažnostiach ďalších osôb rozhodol najvyšší súd uznesením sp. zn.

4 To 101/2004 z 19. januára 2005 tak, že v I. bode výroku svojho uznesenia zamietol sťažnosť spoluobvineného Ing. J. M. podanú proti výroku v I. bode uznesenia krajského súdu o postúpení veci špeciálnemu súdu a v II. bode výroku svojho uznesenia čiastočne zmenil a čiastočne ponechal nedotknutý výrok v II. bode uznesenia krajského súdu o väzbe. Uznesenie najvyššieho súdu teda vo svojej výrokovej časti v súvislosti s rozhodnutím o sťažnosti prokurátora podanej v prospech sťažovateľa neobsahuje výrok rozhodnutia ako zákonnú náležitosť rozhodnutia, ale ani uvedenie zákonných ustanovení, ktoré boli pri výroku použité. Na základe uvedených uznesení krajského súdu a najvyššieho súdu si špeciálny súd osvojil právomoc konať v predmetnej trestnej veci. Konanie prebiehalo pod sp. zn. PK-1 Tš 1/2005 a uskutočnilo sa viacero hlavných pojednávaní. Medzičasom došlo k vylúčeniu niektorých osôb (vrátane sťažovateľa) na samostatné konanie, ktoré je vedené pod sp. zn. PK-1 Tš 23/2005. Pod pôvodnou sp. zn. 1 Tš 1/2005 právoplatným rozsudkom špeciálneho súdu zo 6. júna 2006 v spojení s uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 1 Toš 45/2006 zo 7. decembra 2006 boli niektoré osoby uznané za vinné len z trestného činu vraždy, nie teda aj z trestného činu založenia, zosnovania a podporovania zločineckej skupiny podľa § 185a ods. 1 Trestného zákona, ktorá právna kvalifikácia mala zakladať vecnú príslušnosť špeciálneho súdu. Sťažovateľ pri nahliadnutí do trestného spisu sp. zn. 1 Tš 23/2005 zistil, že popri písomnom vyhotovení uznesenia najvyššieho súdu sp. zn. 4 To 101/2004 z 19. januára 2005 ani zápisnica z neverejného zasadnutia najvyššieho súdu sp. zn. 4 To 101/2004 z 19. januára 2005 neobsahuje vo výrokovej časti uznesenia rozhodnutie o sťažnosti prokurátora. Na základe tohto zistenia dospel sťažovateľ k právnemu záveru, že uznesenie krajského súdu sp. zn. 1 T 6/04 zo 14. októbra 2004 vo výroku v I. bode o postúpení veci na prerokovanie špeciálnemu súdu ako súdu vecne príslušnému dosiaľ nenadobudlo právoplatnosť a vykonateľnosť. Na najbližšom hlavnom pojednávaní konanom 23. októbra 2006 sťažovateľ uplatnil do zápisnice o hlavnom pojednávaní námietku príslušnosti špeciálneho súdu konať vo veci s odôvodnením, že jeho príslušnosť nebola dosiaľ založená právoplatným a vykonateľným uznesením. Zároveň predložil do trestného spisu písomné podanie svojho obhajcu z 23. októbra 2006 týkajúce sa uplatnenej námietky. Po porade senátu predseda senátu 23. októbra 2006 sťažovateľovi oznámil, že uznesenie krajského súdu sp. zn. 1 T 6/04 zo 14. októbra 2004 treba považovať za právoplatné a vykonateľné, lebo najvyšší súd uznesením sp. zn. 4 To 101/2004

z 19. januára 2005 rozhodol o sťažnostiach podaných proti uzneseniu krajského súdu a v odôvodnení uznesenia sa zaoberal nedôvodnosťou sťažnosti prokurátora proti tej časti uznesenia krajského súdu, ktorá sa týkala postúpenia veci špeciálnemu súdu. Vzhľadom na tieto dôvody predseda senátu sťažovateľovi oznámil, že o jeho námietke vecnej príslušnosti senátu špeciálneho súdu vôbec nebude rozhodovať. Mal tým na mysli rozhodnutie v zmysle Trestného poriadku účinného do 31. decembra 2005 (ďalej len „Trestný poriadok“), teda uznesenie. Sťažovateľ po tomto právnom názore senátu špeciálneho súdu zvážil právne možnosti dané Trestným poriadkom a dospel k záveru, že uplatnenie námietky vecnej príslušnosti, resp. právomoci súdu stranou v trestnom konaní a spôsob rozhodovania súdu o takejto námietke vôbec nie je procesne upravený, a preto senát o takejto námietke ani nie je povinný rozhodnúť uznesením. Do úvahy prichádza len rozhodovanie súdu o postúpení veci súdu vecne príslušnému z vlastnej iniciatívy súdu podľa § 222 ods. 1 prvej vety Trestného poriadku. Sťažovateľ preto nemá zákonnú možnosť vynútiť si svojím návrhom, resp. námietkou rozhodnutie súdu o vecnej príslušnosti vo forme uznesenia. Vzhľadom na takúto situáciu sťažovateľ prostredníctvom svojho obhajcu 23. októbra 2006 do zápisnice o hlavnom pojednávaní v zmysle § 30 ods. 1 a 4 Trestného poriadku vzniesol námietku zaujatosti členov senátu špeciálneho súdu z dôvodu vážnej pochybnosti o nezaujatosti členov senátu pre ich pomer k prejednávanej veci a k osobe sťažovateľa. Námietku zaujatosti považuje sťažovateľ za jedinou Trestným poriadkom upravenú právnu možnosť účinne sa domáhať nápravy ohľadne vecnej príslušnosti špeciálneho súdu konať v jeho trestnej veci. Svedčí o tom aj postup, resp. opatrenie špeciálneho súdu, ktorý odmietol o sťažovateľovej námietke vecnej príslušnosti rozhodovať. Uznesením špeciálneho súdu sp. zn. PK-1 Tš 23/2005 (na uznesení je omylom uvedená sp. zn. PK-1 Tš 1/2005, pozn.) z 23. októbra 2006 bolo rozhodnuté o vznesenej námietke tak, že sudcovia senátu nie sú v zmysle § 30 ods. 1 Trestného poriadku vylúčení z vykonávania úkonov trestného konania. Proti uzneseniu podal sťažovateľ prostredníctvom svojho obhajcu sťažnosť. Uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 3 Toš 23/2006 zo 7. decembra 2006, ktoré bolo sťažovateľovi doručené 12. februára 2007, bola sťažnosť ako nedôvodná zamietnutá, a to s poukazom na ustálenú súdnu prax a s tvrdením, že najvyšší súd vo svojom uznesení sp. zn. 4 To 101/2004 z 19. januára 2005 rozhodol o sťažnosti prokurátora tým, že mu vyhovel v časti týkajúcej sa výroku o väzbe.

Podľa názoru sťažovateľa špeciálny súd v konaní vedenom pod sp. zn. PK-1 Tš 23/2005 koná na hlavnom pojednávaní, hoci uznesenie krajského súdu sp. zn. 1 T 6/04 zo 14. októbra 2004 o postúpení veci špeciálnemu súdu nie je dosiaľ právoplatné, čo znamená, že krajský súd je i naďalej vecne a miestne príslušný vo veci konať. Špeciálny súd teda koná bez toho, aby bola zákonným spôsobom založená jeho príslušnosť konať vo veci. Navyše koná za situácie, kedy právoplatným rozsudkom toho istého senátu sp. zn. PK-1 Tš 1/2005 už bolo vyslovené, že nedošlo k spáchaniu trestného činu podľa § 185a ods. 1 Trestného zákona, ktorý mal byť podkladom pre vecnú príslušnosť špeciálneho súdu. Sťažovateľ pritom vychádza najmä zo skutočnosti, že najvyšší súd vo výroku svojho uznesenia sp. zn. 4 To 101/2004 z 19. januára 2005 dosiaľ nerozhodol o sťažnosti prokurátora proti uzneseniu krajského súdu sp. zn. 1 T 6/04 zo 14. októbra 2004. Uznesenie najvyššieho súdu síce vo svojom odôvodnení obsahuje argumentáciu o neopodstatnenosti časti sťažnosti prokurátora týkajúcej sa postúpenia veci, avšak výroková časť uznesenia jednoznačne neobsahuje ani zmienku o tom, ako bolo rozhodnuté o tejto časti sťažnosti prokurátora. Sťažovateľ je toho jednoznačného právneho názoru, že odôvodnenie uznesenia nie je právne záväzné a vykonateľné, pretože právne záväzný a vykonateľný je výlučne iba výrok uznesenia. Pritom nemôže ísť o písársku chybu alebo inú zrejmu nesprávnosť, lebo výrok uznesenia je rovnako uvedený aj v zápisnici o neverejnom zasadnutí z 19. januára 2005.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti je sťažovateľ presvedčený, že tak špeciálny súd, ako aj najvyšší súd porušili jeho základné právo nebyť odňatý zákonnému sudcovi podľa čl. 48 ods. 1 ústavy a jeho právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 prvej vety dohovoru. K porušeniu týchto práv došlo uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 4 To 101/2004 z 19. januára 2005, ktorým nebolo rozhodnuté o sťažnosti prokurátora; postupom špeciálneho súdu, ktorý si na základe neprávoplatného uznesenia krajského súdu osvojil právomoc vo veci konať; opatrením špeciálneho súdu z 23. októbra 2006, ktorým zaujal stanovisko, že o sťažovateľovej námietke vecnej príslušnosti nebude rozhodovať; uznesením špeciálneho súdu sp. zn. PK-1 Tš 23/2005 z 23. októbra 2006, ktorým rozhodol, že členovia senátu a náhradný sudca nie sú vylúčení z prerokovania trestnej veci sťažovateľa, a uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 3 Toš 23/2006 zo 7. decembra 2006,

ktorým zamietol sťažnosť proti uzneseniu špeciálneho súdu o nevyklúčení členov senátu z prerokovania trestnej veci sťažovateľa. Sťažovateľ poukazuje v týchto súvislostiach na nález ústavného súdu sp. zn. II. ÚS 315/06, ktorý považuje z hľadiska riešenej problematiky za precedenty.

Sťažovateľ považuje sťažnosť za včas podanú, lebo vychádza z toho, že uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 3 Toš 23/2006 zo 7. decembra 2006 mu bolo doručené až 12. februára 2007. Okrem toho vychádza aj zo skutočnosti, že pokiaľ sa špeciálny súd považoval za vecne príslušného konať, vznikol tým protiprávny stav, ktorý trvá.

Sťažovateľ žiada vydať nález, ktorým by ústavný súd vyslovil porušenie čl. 48 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 prvej vety dohovoru a) najvyšším súdom v konaní vedenom pod sp. zn. 4 To 101/2004 nerozhodnutím o sťažnosti prokurátora proti výroku v I. bode uznesenia krajského súdu sp. zn. 1 T 6/04 zo 14. októbra 2004 o postúpení veci na prerokovanie špeciálnemu súdu ako súdu vecne príslušnému, b) špeciálnym súdom v konaní vedenom pod sp. zn. PK-1 Tš 23/2005 vykonávaním úkonov hlavného pojednávania proti sťažovateľovi a nerozhodnutím o námietke vecnej príslušnosti. Ďalej požaduje, aby bol zrušený výrok v I. bode uznesenia najvyššieho súdu sp. zn. 4 To 101/2004 z 19. januára 2005 a aby bolo najvyššiemu súdu prikázané rozhodnúť o tej časti sťažnosti prokurátora, ktorá smerovala proti výroku v I. bode uznesenia krajského súdu sp. zn. 1 T 6/04 zo 14. októbra 2004 o postúpení trestnej veci na prerokovanie špeciálnemu súdu. Žiada tiež prikázať špeciálnemu súdu, aby rozhodol o námietke vecnej príslušnosti špeciálneho súdu. Sťažovateľ napokon požaduje vydanie dočasného opatrenia, ktorým by bolo prikázané špeciálnemu súdu, aby sa na čas do rozhodnutia ústavného súdu v merite veci zdržal vykonávania úkonov hlavného pojednávania v trestnej veci vedenej proti sťažovateľovi pod sp. zn. PK-1 Tš 23/2005.

Z uznesenia krajského súdu sp. zn. 1 T 6/04 zo 14. októbra 2004 vyplýva, že v I. bode výrokovej časti bolo vyslovené, že trestná vec sťažovateľa a ďalších obvinených bola podľa § 188 ods. 1 písm. a) a § 15a ods. 2 písm. c) Trestného poriadku postúpená špeciálnemu súdu ako súdu vecne príslušnému.

Z uznesenia najvyššieho súdu sp. zn. 4 To 101/2004 z 19. januára 2005 vyplýva, že podľa I. bodu výrokovej časti bola sťažnosť obvineného Ing. J. M. zamietnutá a podľa II. bodu výrokovej časti bolo uznesenie krajského súdu sčasti zrušené a o dôvodoch väzby niektorých obvinených bolo rozhodnuté odlišne ako krajským súdom, pričom v ostatnej časti bol tento výrok ponechaný nedotknutý.

Z podania obhajcu sťažovateľa z 23. októbra 2006 adresovaného špeciálnemu súdu vyplýva, že v mene sťažovateľa namietol vecnú príslušnosť špeciálneho súdu s poukazom na to, že uznesenie krajského súdu sp. zn. 1 T 6/04 zo 14. októbra 2004 vo výroku týkajúcom sa postúpenia veci špeciálnemu súdu nenadobudlo právoplatnosť, keďže najvyšší súd dosiaľ nerozhodol o sťažnosti prokurátora podanej proti tomuto výroku.

Zo zápisnice o hlavnom pojednávaní špeciálneho súdu sp. zn. PK-1 Tš 23/2005 z 23. októbra 2006 vyplýva, že sťažovateľ namietol vecnú príslušnosť špeciálneho súdu z dôvodov, ktoré sú totožné s písomným podaním jeho obhajcu z 23. októbra 2006. Na otázku predsedu senátu, či má námietku vecnej príslušnosti chápať ako námietku zaujatosti, sťažovateľ uviedol, že nie, lebo je to námietka vecnej príslušnosti špeciálneho súdu konať vo veci. Po porade senátu predseda senátu uviedol, že uznesenie krajského súdu o postúpení trestnej veci špeciálnemu súdu nadobudlo právoplatnosť a vykonateľnosť, pretože najvyšší súd sa zaoberal príslušnou časťou sťažnosti prokurátora.

Z uznesenia špeciálneho súdu č. k. PK-1 Tš 1/2005-485 (správne má byť 1 Tš 23/2005, pozn.) z 23. októbra 2006 vyplýva, že senát špeciálneho súdu v zložení z predsedu senátu, členov senátu a náhradného sudcu nie je vylúčený z prerokovania trestnej veci sťažovateľa. Podľa názoru špeciálneho súdu sudcovia nemajú pomer k prerokovanej veci alebo k osobám uvedeným v ustanovení § 30 ods. 1 Trestného poriadku, pričom neboli zistené ani dôvody vylúčenia v zmysle § 30 ods. 2 Trestného poriadku.

Z uznesenia najvyššieho súdu sp. zn. 3 Toš 23/2006 zo 7. decembra 2006 vyplýva, že sťažnosť podaná sťažovateľom proti uzneseniu špeciálneho súdu sp. zn. PK-1 Tš 23/2005 z 23. októbra 2006 bola zamietnutá. Podľa názoru najvyššieho súdu, hoci mu neprislúcha v konaní o námietke zaujatosti hodnotiť správnosť procesného postupu iného senátu

najvyššieho súdu, vzhľadom na obsah sťažovateľom vznesenej námietky zaujatosti je potrebné uviesť, že iný senát najvyššieho súdu o sťažnosti prokurátora smerujúcej proti výroku o postúpení trestnej veci špeciálnemu súdu rozhodol tak, že jeho sťažnosti sčasti vyhovel. V odôvodnení uznesenia uviedol, prečo nevyhovel aj ďalšej časti sťažnosti. Senát špeciálneho súdu teda postupoval správne, keď rešpektoval uznesenie najvyššieho súdu, ktorým sa stalo právoplatným uznesenie krajského súdu o postúpení veci špeciálnemu súdu. Iné dôvody v zmysle § 30 Trestného poriadku, pre ktoré by mali byť členovia senátu špeciálneho súdu vylúčení z vykonávania úkonov trestného konania v trestnej veci sťažovateľa, zistené neboli.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľov. Pri predbežnom prerokovaní návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

Podľa § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde sťažnosť možno podať v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom

zásahu. Táto lehota sa pri opatrení alebo inom zásahu počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo inom zásahu dozvedieť.

Sťažnosť sťažovateľa treba považovať za oneskorene podanú.

Sťažnosť smeruje predovšetkým proti uzneseniu najvyššieho súdu sp. zn. 4 To 101/2004 z 19. januára 2005 v spojení s uznesením krajského súdu sp. zn. 1 T 6/04 zo 14. októbra 2004. Toto uznesenie bolo sťažovateľovi a jeho obhajcovi doručené ešte v roku 2005, a preto sťažnosť, ktorá bola odovzdaná na poštovú prepravu 11. apríla 2007, bola podaná oneskorene.

Ďalej sťažovateľ namieta postup špeciálneho súdu, ktorý sa napriek neúplnému výroku uznesenia najvyššieho súdu sp. zn. 4 To 101/2004 z 19. januára 2005 považuje za vecne príslušného a koná vo veci na hlavných pojednávaniach. V tejto súvislosti považuje ústavný súd za potrebné uviesť, že namietaný postup špeciálneho súdu vyplýva z citovaného uznesenia. Preto pokiaľ samotné uznesenie napadol sťažovateľ oneskorene, to isté sa na základe tohto uznesenia musí vzťahovať aj na konanie špeciálneho súdu.

Napokon sťažovateľ namieta postup špeciálneho súdu v tom, že nerozhodol o jeho námietke vecnej príslušnosti. Zo zápisnice o hlavnom pojednávaní špeciálneho súdu sp. zn. PK-1 Tš 23/2005 z 23. októbra 2006 vyplýva, že sťažovateľ namietol vecnú príslušnosť špeciálneho súdu práve na tomto pojednávaní, a to tak ústne do zápisnice, ako aj osobitným písomným podaním svojho obhajcu z toho istého dňa. Zo zápisnice taktiež vyplýva, že uvedeného dňa predseda senátu špeciálneho súdu vyhlásil, že otázka vecnej príslušnosti špeciálneho súdu bola už vyriešená najvyšším súdom, z čoho vyplynulo, že o námietke sťažovateľa nie je potrebné znova rozhodovať. Uvedený postup senátu a predsedu senátu treba považovať za opatrenie v zmysle § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde. Keďže sťažovateľ a jeho obhajca boli 23. októbra 2006 na hlavnom pojednávaní špeciálneho súdu osobne prítomní, nepochybne sa o tomto opatrení dozvedeli hneď vtedy. Preto bola sťažnosť aj v tejto časti podaná oneskorene.

Hoci by z niektorých častí sťažnosti vyplývalo, že sťažovateľ považuje za porušenie označených práv aj uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 3 Toš 23/2006 zo 7. decembra 2006

v spojení s uznesením špeciálneho súdu z 23. októbra 2006 o námietke zaujatosti (včasnosť podania sťažnosti napr. odvodzuje od tohto uznesenia), vzhľadom na znenie požadovaného návrhu nálezu (petitu) musel ústavný súd vychádzať z toho, že toto uznesenie predmetom sťažnosti nie je, keďže predmet konania je vymedzený práve petitom podanej sťažnosti. Vzhľadom na túto situáciu nebolo potrebné, aby sa ústavný súd zaoberal problematikou vzájomného vzťahu medzi námietkou vecnej príslušnosti súdu a námietkou zaujatosti všetkých sudcov špeciálneho súdu. Ústavný súd preto iba poznamenáva, že túto problematiku už viackrát vo svojej rozhodovacej praxi zásadným spôsobom riešil (napr. I. ÚS 46/05, mutatis mutandis aj III. ÚS 47/05).

Keďže sťažnosť bola v celom rozsahu odmietnutá, nebolo už potrebné osobitne sa zaoberať návrhom na vydanie dočasného opatrenia.

Z uvedených dôvodov ústavný súd rozhodol tak, ako to je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 24. mája 2007